

वनिन्प्रत्ययः आदित्या येन पथा गच्छति तमनुगह ॥ का° [२०. २. २०.] देवा आ-
शापाला इति रक्षिणोऽस्यादिशत्यनुचरीजातीयौस्तावतस्तावतः कवचिनिषङ्गि-
कलापिदण्डिनो यथासंख्यम् । चतुर्विंशतिवार्षिकाश्चशतमध्यस्थस्यैशान्यामुत्सृष्ट-
स्य रक्षकान्नरानादिशति कीदृशान् अनुचरीसजातीयान् तावतोऽनुचरीसंख्यान्
तेन शतं राजपुत्रान् शतं क्षत्रियपुत्रान् शतं सूतग्रामण्यां पुत्रान् सूता अश्वपोष-
कास्तेषां मध्ये ग्रामण्यो मुख्यास्तत्सुतानित्यर्थः शतं क्षात्रसंग्रहीतृणां पुत्रान् क्ष-
त्तार आयव्ययाध्यक्षास्तत्समूहः क्षात्रं तत्राधिकृताः क्षात्रसंग्रहीतारस्तत्सुतान् क्र-
मात्कवचिनिषङ्गिकलापिदण्डिनः तेन राजपुत्राः संनाहवन्तः क्षत्रियपुत्रा निषङ्गि-
णः सखद्गाः सूतग्रामणीपुत्रा इषुधिमन्तः क्षात्रसंग्रहीतृपुत्राः वंशादिदण्डधरा इ-
त्यर्थः । वडवाभ्यो जलस्नानाद्याश्चवारणम् वर्षमश्चरक्षणम् तावद्यज्ञमानो वावा-
तोर्वीः शेते सावित्रीः कारयति वीणागानम् पारिल्लवशस्त्रपाठम् धृतिहोमं चे-
त्यादि ज्ञेयमिति सूत्रार्थः ॥ देवदेवत्यं यजुः ऋगुल्लिक् । आशा दिशः पालयतीति
आशापाला हे देवा यूयमेतमश्वं रक्षत कीदृशं मेधाय यागाय प्रोक्षितं प्रोक्षणेन
संस्कृतम् राजपुत्रादय एवाशापालाः तदुक्तम् शतं वै तल्या राजपुत्रा आशापा-
लास्तेभ्य एवैनं परिददातीति [१३. १. ६. २.] ॥ का° [२०. ३. ४.] आहवनीयेऽस्त-
मिते चतस्रो धृतीरिह रत्निरिति । अस्तमितेऽर्केऽग्निहोत्रहोमात्प्रागग्निहोत्रार्थमु-
द्धृते आहवनीयेऽग्नौ चतस्रो धृतिसंज्ञा आहुतीः प्रतिमन्त्रं जुहोति वर्षपर्यन्तं प्र-
त्यहम् एवं चत्वारिंशदधिका चतुर्दशशती भवति तथा च श्रुतिः [१३. १. ६. २.]
संवत्सरमाहुतीर्जुहोति षोडश नवतीरेता वाऽअश्वस्य बन्धनं ताभिरेवैनं बधा-
तीति ॥ चत्वारि यज्ञेषु अग्निदेवत्यानि । चतुर्थमन्त्रान्ते स्वाहाकारश्चवणाक्षिप्यपि
स्वाहाकारः प्रयोज्यः । अश्वं प्रत्युच्यते हे अश्व इह रत्तिः रमणं तेऽस्तु । इह
भवान्मताम् । इह ते धृतिः संतोषोऽस्तु । इह यज्ञे स्वधृतिः स्वा निजा धृतिर्ध-
रणमस्तु स्वाहा ॥ ११ ॥

VI. काय स्वाहा कस्मै स्वाहा कतमस्मै स्वाहा स्वाहाधिमाधीताय स्वाहा
मनः प्रजापतये स्वाहा चित्तं विज्ञातायादित्यै स्वाहादित्यै मही स्वा-